

Jana Krížová

Prostor

k nimž výtvarníci museli najít vztah, ale která byla současně tak široká, že si každý grafik, malíř nebo sochař mohl najít vlastní parketu.

To se asi nelíbilo těm členům, kteří se „rádi vezou“...

Máte pravdu, ale to je problém všech velkých spolků. Sítím výběru totiž pokaždé projde dvacet až třicet členů – a ostatním se to nelíbí. Někteří jdou zkrátka vpřed a ostatní tančí dobové tance, jak praví klasik.

Zdá se, že spolkový život umělce je dost dobrodružná záležitost. A jak vidíte třeba problém kurátorů neboli opatrovníků, abychom mluvili česky?

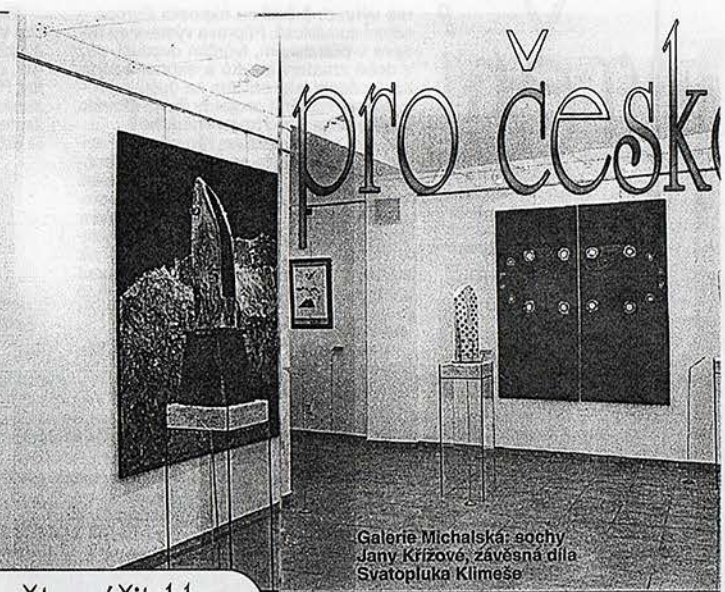
Umění dnes do jisté míry dělají právě kurátoři. Ukázalo se to třeba na expozici ve Veletržním paláci. Výběr výtvarných děl zde úzce souvisí s názorem několika málo lidí. Zdá se to možná trochu podivné a zavádějící, ale na druhou stranu si říkám, že záleží na každém z nás, nakolik si kurátoři a jejich zájmy necháme vstoupit do vlastních životů.

Vratme se k Novému sdružení. Jaká je dnešní situace?

Nový výbor zvolil jiný postup než my. Hodlá pořádat výstavy typu výtvarných salónů – pro více členů, bez výběru. Většina může být spokojena, avšak pověst spolku tím podle mého názoru utrpěla.

Bylo pro ženu těžké stát v čele takových ostřílených vousatých mužů, jaké jsme potkali na vaší loňské valné hromadě?

GALERIE MICHALSKÁ

Galerie Michalská: sochy Jany Krížové, závěsná díla Svatopluka Klimeše

* Ženská musí umět zvýšit hlas

Později se mi svěřili, že jim vlastně dělalo dobře, když na ně ženská jako já občas zvýšila hlas nebo rázně ukončila rozvíklelou debatu.

Společně jste uspořádali několik vydařených akcí, třeba expozici Vyšehrad '95 – Konstanty nebo kutnohorskou výstavu Na hranici znaku. Život však jde dál. Co vaše současné aktivity?

S Asociací kulturních výměn AFTEC, kterou jsem založila původně s jedním francouzským sochařem z Montpellieru, se chystáme „ztéci“ Pražský hrad. Tamní kurátoři nám svěřili Starý královský palác, kde od června do konce srpna uspořádá-

vých ostřílených vousatých mužů, jaké jsme potkali na vaší loňské valné hromadě?

Bylo to hlavně zodpovědné a náročné na čas. Na každé setkání jsem se musela pečlivě připravovat, abych udržela krok s logickým myšlením mužského osazenstva. Musela jsem být „silná v kramflecích“ i ve finanční a právní oblasti.

Vaším mužským protějšekům z výboru jste však vyhovovala, nebo se pletete?

Umění

Objekty Aleše Ogouna. Část expozice Nového sdružení a jeho hostů VYŠEHRADE '94

me výhradně českou expozici Evropa – tušení souvislosti. Příprava výstavy se odbyvá v přátelském, tvůrčím ovzduší, což v době zmatených jazyků a ekonomických tlaků působí jako balzám na duši.

Nejen velkými projekty žijete? Nechystáte něco komornějšího?

Spolu se Svatoplukem Klimešem a Františkem Hodonským se chystáme „vdechnout duši“ nově otevřené pražské Galerii Michalská, kterou s nemalými finančními prostředky „vydupal ze země“ malíř Alexander Onišenko, původem z Ukrajiny. Svou vlastní výstavní síň už tento aktivní výtvarník a galerista má, avšak teď chce poskytnout prostor současnému českému umění. A to je v době podbíživých, ryze komerčních všeho chuti záslužná věc.

Pokuste se na základě vlastních zkušeností zhodnotit současnou situaci ve výtvarném umění...

Ekonomickému tlaku se lidé naučili čelit. I v nešťastné situaci kolem atelierů našli mi kamarádi cestu, jak se s ní vypořádat. Já se spíš obávám ztráty české identity. Přibližujeme se Západu, ale současně zaniká všechno typicky národní. Smutné je, že tento proces je nevratný. Cesta zpět je těžká, ne-li nemožná.

Připravil JIŘÍ BLAHOVA
Snímky ZDENA KOČOVA

* Zaniká všechno národní